

Hồi 30

Những Chuyện Bất Ngờ

C huyện xảy ra cực kỳ đột ngột.
Tiếng thét nghe không lớn, nhưng thanh âm như xoáy chọc màn tai của tất cả mọi người.

Nhưng, Bất Tử Lão Cái vẫn không ngừng lại, ông tiến luôn mấy bước, và tăng thêm hai thành công lực vào ngọc chưởng phong.

Các cao thủ Cái Bang cùng một lượt xông lên theo kế hoạch.

Riêng Tần Quan Vũ tuy thấy rằng phương sách đột vây này không phải là hay ho gì, nhưng quả đúng theo lời sư thúc nói, nếu không thoát khỏi nơi đây thì hậu quả thật tai hại, không sao lường được.

Hơn nữa, Tam Quốc miếu đã cho biết Ngọc Thường Nga đã lấy được Áo Mộng Hương, cái đáng sợ là ở chỗ đó.

Nếu bị đầu độc bằng Áo Mộng Hương thì suốt đời sẽ làm tay sai cho yêu nữ đó. Cho nên việc đào thoát trong lúc này phải kể là quan trọng nhất, những việc khác sẽ tính sau.

Huống chi, việc tìm Huyền Kinh đã nắm chắc được manh mối, tại sao không lo lấy cho được bảo vật ấy rồi sẽ đến Chí Tôn bảo?

Quyết định vấn đề xong, Tần Quan Vũ phóng mình tới, hai tay dựng lên cùng một lúc, hai ngọn kinh phong như sấm chớp chụp phủ xuống Tiêu Hồn Tinh Nữ.

Tiêu Hồn Tinh Nữ nghiêng răng đưa tay lên giữa ngực, đẩy mạnh ra hai luồng chưởng kinh.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội long trời lở đất, cành lá đứt rụng rơi xơ xác, bụi đất tung lên mịt mù...

Tần Quan Vũ rùng mình liểng xiểng, vận chuyển toàn thân công lực để giữ vững đôi chân. Tiêu Hồn Tinh Nữ loạn choạng thoái lui ba bước.

Biết rõ nội lực của Tiêu Hồn Tinh Nữ còn kém hơn mình một bậc, Tần Quan Vũ hú lên một tiếng thật dài rồi không để cho đối phương kịp đứng vững, chàng phóng mình lên và phát thêm hai luồng kinh lực ập vào người Tiêu Hồn Tinh Nữ.

Không sao tránh được nữa, Tiêu Hồn Tinh Nữ đành phải rùng mình xuống, quạt mạnh đôi tay để đối kháng.

Phía bên kia, thế trận cũng đã đến hồi biến chuyển. Tam Tỳ, Ngũ Nữ quả không phải là đối thủ của các nhân vật Cái Bang. Tám thiếu nữ đang tái mặt lui dần dưới kinh lực như núi băng thác đổ.

Sự việc đồng thời xảy ra như sấm sét, vầng ánh sáng khi nãy đã bay tới chiếc giường bát bảo, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Hãy dừng tay lại!

Tiếng hét không lớn lắm nhưng âm hưởng mang theo một nguồn nội lực hùng hậu, chẳng khác nào mũi dùi sắt xoáy vào tai của mọi người.

Kế đó, giọng của Tiêu Phượng Hoàng từ trong chiếc giường bát bảo vọng hồi hả vang lên:

- Tiêu Hồn Tinh Nữ, Tam Tỳ, Ngũ Nữ, tất cả hãy lui ra sau.

Trong lúc đó, Tiêu Hồn Tinh Nữ đã bị chuồng lực của Tần Quan Vũ chấn dội ra sau hơn năm bước, kịp khi nghe lệnh, liền cùng với Tam Tỳ, Ngũ Nữ dạ rạp lên một tiếng rồi lui dạt ra sau.

Tần Quan Vũ và tám cao thủ Cái Bang cũng ngạc nhiên dừng lại.

Một tiếng động khẽ vang lên gần bên mình, Tần Quan Vũ giật mình quay lại. Chàng sững sốt như người tỉnh mộng, thì ra là một thiếu nữ đã đứng kế bên mình không biết từ bao giờ.

Thật là một chuyện không ai có thể tưởng tượng được. Với công lực của các cao thủ Cái Bang mà có kẻ đến sát bên lại không hay biết, đây quả là một chuyện kinh người.

Nhưng điều làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên hơn hết là người thiếu nữ vừa xuất hiện thành linh, lại chính là người mà chàng đã gặp đầu tiên tại Cảnh Đức trấn, sau khi chia tay với ân sư, Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hé vành môi như hoa nở, nhìn Tần Quan Vũ mỉm cười nói:

- Tần công tử vẫn mạnh đấy chứ?

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình:

- Đa tạ cô nương, tại hạ vẫn mạnh. Không biết vì lẽ gì cô nương lại đến đây?

Phượng Hoàng Tiên Nữ hơi thấp giọng:

- Chỉ trong vòng một thời gian ngắn không gặp mà võ công của Tần huynh đã tiến bộ một cách phi thường. Lại thêm danh vọng Văn Khúc Võ Khôi, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, quả khiến cho người ngưỡng mộ.

- Đa tạ lời khen tặng. Song, tại hạ muốn biết rõ nguyên nhân đến đây của cô nương.

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ thở ra:

- Vì Tần huynh mà đến!

Tần Quan Vũ ứng hồng sắc mặt.

Thiếu nữ này thật là khả nghi...

Lần gặp mặt đầu tiên đã giục mình gấp rút đến Hoa Sơn, và nơi đó lại gặp Tiều Hồn Tinh Nữ.

Hai lần ra mặt của nàng, chỉ với một lời nói thôi mà đã có thể khiến cho Tiều Phượng Hoàng ra lệnh thu binh.

Cứ dựa vào đó mà suy đoán thì phải chăng nàng và người của Chí Tôn bảo cùng chung một phe?

Tần Quan Vũ quay sang hỏi lớn:

- Sao lại vì tại hạ mà đến?

- Lời thề hợp châu...

Tần Quan Vũ cau mày lặp lại:

- Lời thề hợp châu...

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc chàng:

- Chẳng lẽ công tử lại quên rồi ư?

- Không... không bao giờ quên!

- Nghĩa là đồng ý?

Nhiều mối nghi ngờ vụt nổi lên cùng một lúc, Tần Quan Vũ ngẫm vận lực lên song chưởng, hỏi lại:

- Xin cô nương cho biết rõ ý nghĩa của lời thề hợp châu?

- Đến bây giờ chẳng lẽ Tần huynh hãy còn chưa rõ ý nghĩa của câu nói “lời thề hợp châu” ư?

- Thật tình tại hạ chưa biết!

Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi nhỏ:

- Nửa viên minh châu ấy đâu rồi? Còn hay mất?

- Còn!

- Còn trong túi thật chứ?

Thấy hơi khó nói, Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Cô nương muốn lấy lại à?

Phượng Hoàng Tiên Nữ thở dài:

- Sao Tần huynh lại đánh giá tôi quá thấp như thế? Ngọc đã tặng rồi thì nó thuộc quyền sở hữu của Tần huynh, sao lại có chuyện lấy về? Chẳng qua tôi muốn biết thế thôi.

Tần Quan Vũ đáp lời:

- Không có ở trong túi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ biến sắc:

- Tặng lại cho người khác rồi ư?

- Không mất mà cũng không tặng cho ai cả.

- Vậy...

Biết không thể dấu, Tần Quan Vũ thấp giọng:

- Đã nằm trong phần da thịt nơi giữa ngực tại hạ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ thoáng vẻ vui mừng:

- Phải như thế chứ. Thật là trùng hợp, nửa viên ngọc của tôi cũng đã may vào da nơi ngực...

Thốt đến đây thì đôi má của Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt ửng hồng, một vẻ thẹn thùa ngập tràn gương mặt xinh xắn của nàng.

Tần Quan Vũ chợt nghe tim mình đập mạnh trước vẻ e thẹn dễ thương của Phượng Hoàng Tiên Nữ, nhưng chàng vội hỏi:

- Xin cô nương cho biết lý do đến đây.

Ngay lúc đó, giọng nói của Tiều Phượng Hoàng từ chiếc giường bát bảo phát ra:

- Xin cô nương cho biết tôn ý khi đến đây.

Tần Quan Vũ lại hết sức ngạc nhiên.

Chẳng lẽ Tiều Phượng Hoàng cũng như mình, không hề biết gì nhiều về Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Chuyện thật hay là đóng kịch?

Chàng cố dằn cơn giận, đứng yên để chờ xem diễn biến.

Hai người cùng lúc hỏi một câu khiến cho Phượng Hoàng Tiên Nữ giật mình. Vẻ thẹn thùng của nàng vụt trở thành lạnh như đồng, tia mắt chiếu về phía chiếc giường bát bảo, nói:

- Chẳng lẽ bảo chủ không biết thật à?

- Nếu biết thì ta đâu có hỏi?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lạnh lùng:

- Hãy gọi quý thủ hạ lui về.

Giọng của Tiều Phượng Hoàng chợt có vẻ rắn lại:

- Lui về? Sao lại có chuyện như thế được?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười nhạt:

- Bảo chủ đã có nhận Kim Linh lệnh rồi chứ?

- Có!

- Vậy phải chăng bảo chủ không muốn tuân lệnh?

- Cô nương là người vừa phóng lệnh đó sao?

- Nếu không phải ta thì còn là ai?

- A... là người phóng Kim Linh lệnh, sao lại ngăn trở việc làm của bản bảo chủ? Muốn phản ư?

- Hừ, kẻ không tuân lệnh mới là tạo phản chứ?

- Có gì chứng minh rằng cô nương là người mới vừa phóng lệnh?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười khẩy:

- Dễ lắm thôi, hãy tiếp lấy.

Dứt tiếng, Phượng Hoàng Tiền Nữ khẽ vẫy tay, một mảnh kim bài loang loáng bay về phía chiếc giường bát bảo.

Tiếp lấy kim bài, giọng Tiều Phượng Hoàng chột như thẳng thốt:

- Bản bảo chủ xin tuân lệnh!

Phượng Hoàng Tiền Nữ cười nhạt:

- Hay lắm, nếu cần ta sẽ phát ra một lệnh thứ ba. Bây giờ, hãy xem xem thử kim bài ấy là thật hay giả.

Thoáng một giây im lặng, giọng Tiều Phượng Hoàng như dịu hẳn:

- Thật!

- Thế thì hãy ra lệnh cho toàn thể môn hạ lui về.

- Vâng!

Tiều Phượng Hoàng theo lời ra lệnh cho môn hạ, vòng vây lập tức được mở ra.

Đoàn thiếu nữ rạp mình, lui cả vào Tử Vong lâm.

Phượng Hoàng Tiền Nữ lại nói tiếp:

- Không được tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nghe chưa?

- Vâng, nhưng có một nghi vấn, bản bảo chủ xin hỏi lại.

- Cứ hỏi.

- Theo lệnh của cô nương, tất nhiên môn hạ của Chí Tôn bảo sẽ không bao giờ dám ra tay động võ. Nhưng vì phải lấy cho được Ngọc Quan Âm, ngoài cách dùng võ lực ra, bản bảo chủ có quyền làm những việc khác chứ? Vì Lệnh Chủ chỉ cấm dùng võ lực thôi, chứ không cấm đối phương tự nguyện.

Phượng Hoàng Tiền Nữ khẽ hỏi Tần Quan Vũ:

- Tần huynh sẽ tự nguyện à?

- Không khi nào.

Phượng Hoàng Tiền Nữ quay lại cao giọng:

- Cho phép!

Giọng Tiều Phượng Hoàng chột vang lên lạnh lạnh:

- Tiều Hồn Tinh Nữ, hãy mang Thủy Cảnh lão quỷ ra đây.

- Tuân lệnh!

Tà áo của Tiêu Hồn Tinh Nữ nhoáng lên, lao vào trong Tử Vong lâm.

Vừa nghe nhắc đến ân sư, Tần Quan Vũ tái mặt ngay.

Kẻ phản đồ dâm loạn lại giở trò gì thế?

Tâm trí của chàng chợt quay cuồng, bối rối...

Nhưng, chàng không còn đủ thời gian suy nghĩ, từ trong Tử Vong lâm, bốn bóng người tiếp nối đi ra.

Dẫn đầu là Tiêu Hồn Tinh Nữ, kế đó là Thủy Cảnh Tiên Sinh hai tay bị trói ké ra sau, do một tên đại hán dẫn đi, và một tên đi sau cùng đang chĩa mũi kiếm sáng ngời vào sát cổ người bị trói.

Giọng Tiêu Phượng Hoàng từ chiếc giường bát bảo nổi lên đánh ác:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây, hãy mau cúi đầu hàng phục, đi vào Chí Tôn bảo, bằng không thì lão quỷ này sẽ gục ngay dưới kiếm.

Tần Quan Vũ ôm mặt kêu lên:

- Sư phụ!

Và như một mũi tên thoát khỏi dây cung, chàng nhún mình lao thẳng vào Tử Vong lâm.

- o O o -